

Scriu și mă-nchin

Felix

N-am scris de mult și simt că mă apasă
În piept nescrierea ca o apnee,
Vreau să respir prin fiecă idee,
Prin orice gând eliberat de-angoasă.

În albul filei însetat mă dărui
Lăsând în urmă despletite bezne,
Și, în cuvinte-nfapt până la glezne,
La croșetarea lor pe filă stărui.

Culori mă năpădesc, în cavalcade,
Și muzica se țese din culoare,
Când oiștea o trag la Carul Mare
Scriind printre cometele nomade.

Revin cu pana printre stropi de rouă,
Printre coline, freamăte, torente,
Și flacăra trăirilor ardente
Pune în vers o voluptate nouă.

Și, totuși, n-am ajuns la împlinire
Iar căutarea încă mă sufocă,
Și în această stare echivocă
Mă luminez: n-am scris despre sfințire.

Și Celui ce m-a hărui cu pana
Mă-nchin și-acum, cu-această poezie,
Căci scriu ce-am scris și încă voi mai scrie:
Sfințească-I-se Numele! Osana!

Simion Felix Marțian
Vulcan, octombrie 2015